

ASHLEY
FLOWERSOVÁ

ALEX KIESTEROVÁ

STRATENÁ POĽOVICA

„Strhujúci triler s vynikajúcim štýlom a originálnym príbehom. Jednoducho skvelé čítanie!“

GILLIAN FLYNNOVÁ

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

STRATENÁ POLOVICA

STRATENÁ
POLOVICA

ASHLEY
FLOWERSOVÁ

ALEX KIESTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Ashley Flowers: The Missing Half,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC,

New York 2025,

preložila Marianna Bachledová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5645. publikácia a 65. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Ashley Flowers

Translation © Marianna Bachledová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1919-8

*Dvom ženám, ktoré nás ešte ako dievčatá
kedysi dávno naučili, čo znamená sesterstvo.
Allisa Flowersová a Rachel Kiesterová,
táto kniha je pre vás.*

Stratená polovica je román. Mená, postavy, miesta a udalosti sú fiktívnym dielom autorkinej fantázie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo so žijúcimi či zosnulými osobami je čisto náhodná.

PROLÓG

Lesný podrast sa jej v behu zarýval do kolien ako ostré, krehké nechty. Zjajkla od bolesti, no rýchlo si pripleskla dlaň na ústa. Ticho. Musí byť ticho. Hoci už okolo tohto miesta mnohokrát prechádzala, nikdy sem nevkročila, močiare vedia byť v noci zradné. Husté koruny stromov pohlcovali svetlo hviezd a do nosných dierok jej vnikal kalný, zemitý pach vzduchu.

Pevná zem sa jej pod nohami premenila na blato a ona sa doň začala zabárať. Naslepo spravila ešte pár krokov a ocitla sa po stehná vo vode so slizkými riasami na hladine. Trhla nohou, aby chodidlo vyslobodila z bahna, ktoré ho do seba vťahovalo, a palcom pritom o čosi zavadila. Kameň? Konár? So šplechotom poskočila vpred, čím svoju prítomnosť ohlásila s hlasitosťou sirény.

Obzrela sa cez plece, ale nevidela nič než čiernotu. Čakala. Nehybne a bez dychu.

Zatiaľ čo nehybne stála vo vode, akási temná časť jej mozgu, ktorá sa do snahy o prežitie nezapájala, nečakane vyplula záblesk spomienky na sestru a jazero. Sestra vybuchla do smiechu, pod hladinou vody sa im oboom nadúvali tankini a šúpali sa im červené nosy. Spomenula si na ten pocit, keď sa jej ses-

PROLÓG

tra usmieva, a uvedomila si, že ak ju dnes chytia, aspoň v živote stihla zažiť zopár šťastných chvíľ.

Potom jej za chrbtom pukla vetvička a jej myseľ zahltilo jediné slovo.

Bež.

1. KAPITOLA

2019

Práve mopom vytieram zvratky pri automate na lovenie hračiek, keď si všimnem, že ma pozoruje.

Sedí za stolom v poslednom boxe pred arkádovou herňou, hneď vedľa starých pinbalových stolov, ktoré dnes už nikto nepoužíva. Má po tridsiatke a vyzerá ako mierne vyčerpaná matka, typická zákazníčka Funlandu, kam chodia oslavovať narodeniny všetky predpubertálne deti z mesta Mishawaka v štáte Indiana. Jej stôl však nevykazuje zvyčajné známky prítomnosti detí, nepovaľujú sa po ňom žiadne obhryzené kúsky vyprázaného syra, balíčky vlhčených vreckoviek ani odhodené akčné figúrky. Len napoly vypitá limonáda. Keď si všimne môj pohľad, kývne mi hlavou a odvráti sa.

Čosi na jej geste vo mne vzbudzuje pocit, že je nervózna. Ako nešikovné súkromné očko, ktoré sa snaží vyzerať nenútene. Sledujem, či nedáva pozor na nejaké dieťa vnútri herne, ale ona len uprene hľadí na pohár a prechádza po skle palcom. Na výber tu máme buď masnú pizzu, alebo gumovité burgre, spodok každého stola je oblepený žuvačkami a atmosféru dotvára detský krik. Čo tu, doriti, robí, keď nemá deti?

Žena po mne hodí očkom a zase odvráti zrak.

Zježia sa mi vlasy na zátylku.

Rýchlo ešte párkrát prejdem mopom po mláke žltej grcky, vyplákam ho a umyjem vedro, aby som mohla odložiť veci do kumbálu na čistiace potreby. Potom očami zapátram po svojom manažérovi Bradovi. Zbadám jeho temeno, akurát sa blíži k počítaču, kam nahadzujeme účty, a tak sa k nemu poklusom vydám. „Brad?“

Obráti sa ku mne a po tvári sa mu rozleje prívetivý úsmev. „Ahoj, Nic. Čo sa deje?“

Na strednej som tu zvykla v lete brigádovať. Brad Andrews ma vo Funlande zamestnal pred ôsmimi rokmi a išlo o čisté rodinkárstvo. Bol mojim rodičom svedkom na svadbe, a keď som vyrastala, naše rodiny spolu každé leto chodievali na dovolenku. On a jeho žena Sandy mi boli viac tetou a strýkom, než nimi boli moji skutoční pokrvní príbuzní. Ani jeden z nás nemohol tušiť, že tu takto uviaznem, a na našich vzťahoch sa občas prejaví ponorková choroba.

„Tamtá ženská.“ Kývnem smerom k nej. „Myslím, že je tu sama. Možno by sme si na ňu mali dať pozor.“

„Aká ženská?“ Brad mi vrhne pohľad ponad hlavu. „Tá v modrom?“

„Nie je tu s deťmi.“ Nič viac hovoriť netreba. Raz za čas sa u nás vo Funlande objaví taký typ, bezdetný muž v strednom veku, ktorý sa pridlho pozerá. Obyčajne ho požiadame, aby odišiel.

„Mne pripadá dosť neškodná. Možno trochu osamelá, ale neškodná. Nemyslíš?“

Prevrátim oči. Bradov sexizmus sa prejavuje ako neochvejná viera, že nežnejšie pohlavie je zároveň poctivejšie. Určite verí, že jeho žena Sandy v jeho neprítomnosti nemasturbuje ani nikdy nesnívala o jednorazovke s mladým predavačom v potravinách. Predstava ženy so skutočne zlými úmyslami by ho šokovala.

„Sledovala ma.“ Ešte ani nedopoviem, a už to ľutujem. Znova vrhne pohľad na ženu, ale ona zase hľadí na pohár. „Si si istá?“

„Vieš čo, nechaj to tak. Asi som len...“ Koniec vety ostane medzi nami visieť vo vzduchu. Brad nepotrebuje, aby som mu hovorila, že zvyknem byť paranoidná a podozrievavá. Bol pritom, keď sa môj život pred ôsmimi rokmi prevrátil hore nohami, a odvtedy ma vída skoro každý deň.

„Si si istá? Ak chceš, môžem ísť zistiť...“

„Nie,“ odbijem ho. „Nič sa nedeje.“ Viem, že sa ponúkol len naoko.

Brad skúma moju tvár. „Je všetko v poriadku, Nic?“

„Áno.“

„Ja len... viem, že máš toho teraz veľa... s tým programom a tak.“

Zo začiatku som sa snažila detaily svojho „programu“ udržať v tajnosti, ale moje rodné mestečko je malé a jazda pod vplyvom je šťavnatý zdroj klebiet. Pred Bradom sa to navyše utajiť nedalo. Každý druhý deň sa s mojím otcom stretávajú pri pive. „Nič sa nedeje,“ zdôrazním.

„Tak dobre.“ Bradovi poskočí hlava. „Ale počuj, keby si niečo potrebovala, tak mi daj vedieť, jasné? Ak by si sa niekedy potrebovala porozprávať...“

To ma trochu obmäkčí, ale obaja vieme, že to nikdy nespravím. Okrem toho, že tu pracujem, aby som mala z čoho splácať pokutu, každý týždeň chodím na stretnutie áčok, pripravujem sa na pojednávanie a povinne chodím na verejnoprospešné práce do miestneho zvieracieho útulku, takže popravde na takéto rozhovory nemám emocionálnu kapacitu. Hlavne som však už pred rokmi zistila, že otupenosť je lepšia než bolesť. Tak dlho som sa už s nikým nezhovárala, že by som ani nevedela, kde začať.

Pohľad mi zase zaletí k žene v modrom, ale už je preč. Na stole po nej ostal len nedopitý pohár. Videla, že sa rozprávam

s manažérom, a možno radšej odišla, kým ju stihneme vyhodiť. *Prestaň, vravím svojej rozbúrenej mysli. Si paranoidná.*

„Asi by som sa mala vrátiť k práci,“ poviem Bradovi.

Potľapká ma po pleci. „Mala by si k nám prísť na večeru. Sandy by ťa rada videla.“

Obráti sa na odchod a ja sa naposledy rozhlídnem po žene, ale nikde ju nevidím.

O hodinu neskôr zavrieme a ja dvojkrídlivými dverami Fundlandu vyjdem do indianskej letnej noci. Rozprestiera sa predou mnou takmer prázdne parkovisko a čiernu oblohu križujú telefónne káble. Dusno je ako horúca facka. Odomknem bicykel zo stojana a zámok si strčím do batoha.

„Nicole! Nicole Monroeová!“

Otočím sa a vidím, ako z tieňa stromu na okraji parkoviska vychádza žena v modrom. Prstami zovriem riadidlá bicykla. Väčšina ľudí reaguje na konfrontáciu útekou alebo útokom. Ja stuhnem. A neznášam sa za to.

„Chcem sa len porozprávať.“ Zdvihne dlane, akoby sa približovala k divokému zvieraťu. „O Kasey.“

Sestrino meno ma trafi do brucha ako päť a pocítim túžbu vyraziť ho tej cudzinke z papule. Už sa to nestalo celé roky, ale takí ako ona už za mnou boli v práci nespočetne veľakrát. Reportéri, podcasteri, blogeri. Čakali odo mňa, že im s nadšením pomôžem premeniť svoju vlastnú tragédiu na doláre. „Neuveriteľné,“ zamrmlam a otočím sa na odchod.

„Počkajte!“ V jej hlase postrehnem záchvev zúfalstva. Asi ju tlačí termín a mňa sa zmocňuje chuť zachovať sa kruto. *Tak jej treba*, pomyslím si. *Nech sa v tom podusí.* „Chcem len minútu vášho času. Prosím.“

„Ponáhľam sa na autobus.“ Môj právnik požiadala súd o voľné právne zastupovanie na účely dochádzania do práce, ale kým to

spracujú, nemám na výber. Bicyklom sa dopravím na autobus, ktorým sa odveziem osem kilometrov, a od zastávky k bytu ma čakajú ďalšie dva kilometre na bicykli. Je to posledný nočný autobus. Ak ho zmeškám, budem musieť potme bicyklovať až domov.

Poberiem sa preč, ale žena zahlási: „Viem, že vás bolí o tom hovoriť...“

Prudko sa obrátim. „Tak vy to viete?“ Nemám čas na pokrytectvo, ale našla môj spínač. Ľudia si myslia, že s mojou bolesťou dokážu súcítiť, lebo si o tom raz vypočuli päťdesiatpäťminútovú epizódu.

„Ja...“

„Čo?“

„No vážne. Fakt by som chcela vedieť, ako nejaká cudzia krava môže vedieť, aké je to pre mňa hovoriť o sestre.“ Žiaľ sa časom premenil na hnev. Buble mi pod kožou. Stačí pichnúť a krvácam. „Ste veštica? Nie, počkať, budem hádať. Ste empatka. Mám pravdu? Všetko veľmi hlboko precitujete, čo?“

„Nie, ja...“

„Vy neviete, aké to je. Nemáte ako. Tak ma, doriti, nechajte na pokoji.“

Tentokrát naskočím na bicykel a už pedálujem preč, keď za mnou zavolá. Myslela som si, že neexistuje nič, čo by táto žena mohla povedať, aby ma zastavila, ale mylila som sa.

2. KAPITOLA

Cítim sa, akoby ma hodili do vody. Okolitý vzduch je lepka-
vý a zvuky sú tlmené. V hlave mi znejú jej slová a všetko
sa mi pred očami rozplýva.

„Aj moja sestra zmizla. Presne ako Kasey.“

Málokedy nahlas vyslovujem sestriho meno, život ma potom
menej bolí. Jeho slabiky vo mne pulzujú ako krv. *Ka-sey, Ka-
sey, Ka-sey*. Strhne ma to späť do minulosti, a hoci sa snažím
odolať, je to ako pokúšať sa zachytiť o metajúcu sa mokrá rybu.
A tak sa prvýkrát po dlhom čase znova ocitám v roku 2012.
Práve som skončila prvý ročník strednej školy, je leto a Kasey
je nažive.

Zobudila som sa okolo pol deviatej a s menšou opicou. V ústach
som cítila pachúť piva a v zrkadle som uvidela čierne oči. Už
zase som sa po príchode zabudla odlíčiť. Nekonečný deň sa pre-
do mnou rozprestieral ako nadchádzajúce leto: cez deň otupná
práca vo Funlande a každý večer nová zloba s Kasey.

Naboso som vyšla na chodbu a zaklopala jej na dvere. „Kasey?
Si hore?“

Mala som chuť lahnúť si na koniec jej postele, ako som to posledné mesiace často robila, a pokecať o tom, čo sme robili predošlú noc. Bola to taká naša nepravideľná tradícia, keď sme mali čas. Ležali sme tam spolu, Kasey pod perinou, ja navrchu, hlasy sme mali chrapľavé od spánku. Naše rozhovory sa vždy končili zadúšaním od smiechu. Naša obľúbená hra spočívala v tom, že sme sa navzájom rozosmievali. Najviac ma bavilo, keď Kasey napodobňovala, ako ju v to leto nešikovne balili neskúsení chalani. „Sú to ešte len chlapi,“ zhodnotila to zakaždým pokojným hlasom. „Ja potrebujem chlapa, Nic. Ozajstného chlapa, kurník.“

V ten deň však v jej izbe ostalo ticho. „Kasey?“ ohlásila som sa znova. Keď neodpovedala, pootvorila som dvere. Izba bola prázdna.

Rodičovská spálňa na konci chodby mala poodchýlené dvere, čo znamenalo, že tam nik nie je. Dvere do kúpeľne, o ktorú sme sa s Kasey delili, boli naširoko otvorené, ale nesvietilo sa tam. Šla som do kuchyne. Nikto.

Mama s otcom nám vždy dávali veľa slobody. S Kasey sme kedysi žili ako divé deti, v lete sme pobehovali bosé a s rozbitými kolenami a bežne sme spávali v plavkách, aby sme sa do bazéna nemuseli prezliekať. To leto nás rodičia načisto pustili z už aj tak dlhej vôdzky. Kasey odišla študovať na vysokú a väčšinu roka trávila stovky kilometrov od domu, tak asi dospeli k záveru, že to už nemá význam, a ja som sa s ňou už zviezla. Hoci sme obe pracovali skoro na plný úväzok, žili sme s Kasey ako nomádky, prespávali sme u kamarátok a celé noci sme trávili vonku. A na rozdiel od mnohých deciek v našom meste naši pracovali – otec v umelej liahni rýb a mama zase v callcentre v South Bend. Predávala vitamínové doplnky. Obaja odchádzali z domu ešte predtým, ako sme vstávali. Čím chcem povedať, že sme sa bežne zobúdzali v prázdnom dome.

Pripravila som sa na zmenu vo Funlande, umyla som si tvár

a zviazala vlasy. Prezliekla som sa do rovnošaty, ktorá smrde-
la ako tuk z pizze, a vypila som pohár pomarančového džúsu.
Stále som čakala, že vojde Kasey. Obe sme brigádovali v rade
obchodov na Grape Road, kde sídlilo vyše sto rôznych reťaz-
cov ako reštaurácia Olive Garden, elektronika Best Buy či obuv
Payless, a ľahko sa tam dala zohnať letná brigáda. Kasey brigá-
dovala v obchode so starými platňami Rosie's Records asi štyri-
sto metrov od Funlandu. A keďže sme sa delili o auto, zvyčajne
sme sa do práce vozili spolu. Už som potrebovala vyraziť a Ka-
sey stále nikde. Pozrela som sa na mobil. Žiadne správy.

„Tak dík, Kase,“ zamrmlala som. Pomyslela som si, že asi
prespala u kamarátky Lauren, ktorá ju zvezie. Aj Lauren brigá-
dovala v obchode s platňami a často tak chodili, ale bolo by fajn,
keby mi to dal niekto aspoň vedieť.

Šla som do kuchyne po kľúče od auta, ktoré mali byť polože-
né na kredenci, ale neboli, a nevedela som si spomenúť, ktorá
z nás ich mala naposledy. Včera večer sme sa s partiou a debnič-
kou piva vybrali do kukuričného poľa za mestom, ale mňa zvie-
zol kamoš a Kasey ostala doma.

Prehľadala som dom. Svoju izbu, jej izbu, obývačku, kúpeľňu.
Nakoniec som vyšla von pozrieť sa, či niektorá z nás nezabudla
kľúče v aute, ale zistila som, že auto tam vôbec nestojí.

„Tak to si zo mňa robíš srandu.“ Vytiahla som z vrecka mobil
a zavolala Kasey. Hovor spadol do hlasovej schránky, tak som
ju vytočila znova. Hlasová schránka, hlasová schránka. Poslala
som jej správu: Prides po mna alebo ako?? A potom ďalšiu: Aj ja
mam robotu, vies. Potom: Kase, wtf? Budem musieť bezat na bus.
Prides vecer po mna alebo sa na mna zas vykasles?

Ponáhľala som sa na zastávku a do práce som dobehla celá
spotená s dvadsaťminútovým meškaním. Vysvetlila som Bra-
dovi, čo sa stalo, a on sa nechotne usmial. „Chápem,“ povedal.
„Hlavne nech sa to neopakuje.“ Potom moju pozornosť zahlti-
lo balansovanie s táckami jedla, vymieňanie lístkov do herne

za gummy v tvare zvieratiek a spievanie funlandskej narodeninovej pesničky bez autorských práv. Na Kasey som si spomenula až o deväť hodín neskôr, keď som odtiaľ vypadla. Pokúšala som sa jej dovolať, ale hovor stále padal do hlasovej schránky. Kým mi stihla povedať, aby som po zaznení signálu nechala odkaz, zložila som.

V obavách mi stislo hrud', akoby sa mi tam o jeden závit utiahla skrutka. Určite sa to všetko dá nejako vysvetliť. Asi musela niečo nečakane vybaviť a má vypnuté zvonenie. Lenže to Kasey bola z nás tá zodpovedná. Zábudlivosť a spontánnosť patrili mne. Prehodila som si cez plecia batoh a vydala som sa na štyristometrovú prechádzku k obchodu s platňami.

Obchod páchol starými knihami, a keď som vstúpila, tepala tam hudba od akejsi obskúrnej kapely, ktorú si už Kasey pri mne púšťala, ale nepamätala som si, ako sa volá. Zovšadiaľ trčali platne, a keď som po nich popri chôdzi prechádzala prstami, spomenula som si, prečo to tam má Kasey tak rada: dalo sa tam zmiznúť v hudbe.

Pri pulte som ju však nevidela. Zdalo sa, že Lauren dnes pracuje sama.

„Ahoj, Lauren. Kde je Kasey?“

Pokrčila plecami. „Neviem. Tu nie je.“

„Ona už odišla?“ opýtala som sa. „Mala ma zviesť.“

„Nie.“ Lauren pokrútila hlavou. „Ani tu nebola. Vôbec som ju dnes nevidela.“

3. KAPITOLA

„**N**icole!“
Prudko zodvihnem hlavu a pozriem sa na ženu v modrom. Teraz stojí vedľa mňa a ja sedím na bicykli na parkovisku pred Funlandom.

Prvýkrát za celé roky som svojej mysli dovolila sklízuť do minulosti, a je to presne také bolestné, ako som si vždy predstavovala. To všetko, čo viem dnes – že zhruba v čase, keď som sestre vypisovala tie nahnevané správy, sa ona nachádzala v nevýslovnom nebezpečenstve –, spôsobuje, že nikdy nezhasínajúci plamienok seba pohrdania v mojej hrudi sa zväčšuje.

„Ste v poriadku?“ osloví ma žena.

„Kto ste?“ opýtam sa. Už to viem, ale potrebujem to počuť, aby som uverila.

„Som Jenna Connorová. Jules bola moja sestra.“

Začínam v jej tvári rozpoznávať črty podobné Jules Connorovej: vyhrnutý nos, malé modré oči. Žena má rovnaké špi navoblond vlasy s červenkastým nádychom. Možno to znie nepekne, ale Jules Connorová nebola príliš zapamätateľná. V súvislosti s jej menom mi neprichádza na um jediný superlatív. Nebola najmúdrejšia ani najhlúpejšia, najkrajšia ani naj-